

Kovács Zsófi (12.c)

Magyarok magyaroknak, Rómában

a Latinovits Zoltán Diákszínpad vendégszereplése a római Magyar Akadémián

Két cél vezérelt minket, amikor 2009. október 21-én hajnalban felszálltunk a buszra és elindultunk Róma felé: három nap alatt megnézni a várost és a római Magyar Akadémia meghívására egy felejthetetlen előadással megajándékozni a kint élő magyarokat.

Azt hiszem, mindenkinek a nevében beszélhetek, ha azt mondom, mindkét célt sikeresen teljesítettük.

Tamási Áron Csalóka szivárvány című darabját vittük. A dráma Czintos Bálintról szól, aki halott bölcselő barátja, Kundi Kund bőrébe bújik, hogy elnyerje a fiatal Zsuzsanna szerelmét. A szerepváltás olyan jól sikerül, hogy az évek múlásával, már maga sem tudja igazán, ki volt Czintos Bálint. Amikor pedig megpróbál visszatérni, már senki sem hisz neki.

Ez a komoly, filozofikus darab a magyar drámaírás igazi gyöngyszeme.

Akik látták itthon az előadást, tudják, milyen különleges hangulata van az előadásnak. Rómában, a Magyar Akadémia dísztermében ez még erőteljesebb volt, hiszen nem volt színpad, a szereplők alig néhány centiméterre játszottak az első sortól. Minden mondatuk, minden pillantásuk százszoros erővel hatott ránk. Bár a közönség csak töredéke volt az itthoninak, mégis úgy érzem, ez volt az eddigi egyik legszebb előadásunk. Különös, katartikus, szinte már mágikus élményben volt része mind a közönségnek, mind a szereplőknek.

Ezen az előadáson fellépett: Takács Bence, Almássy Márton, Gál Tibor, Perdy-Fazakas Brigitte, Péterffy Lili, Bayer Árpád, Szabó Dóra, Buczkó Máté, Molnár Berta, Hankiss Laura, Damokos Attila, Lőw Márton, Nagy Bence, Éry Fran-

ciska, Tamás László és Szöllőssy Loránd. A rendezőnk Lukácsi Huba tanár úr, az asszisztense pedig jómagam voltam.

Az előadás élménye után talán még lenyűgözőbb volt Róma történelmi szépsége. A Forum Romanum, a Colosseum, a Szent Péter Bazilika (csak hogy a leglényegesebbeket említsük). Mind őrzik a történelem egy-egy darabját és igazán szerencsésnek érzem magam, hogy láthattam őket. Az épületek mellett természetesen nem elhanyagolható az emberek kedvessége, természetessége. Mind a magyarok, mind az olaszok hihetetlen szeretettel fogadtak minket, akár étteremben voltunk, akár az utcán, vagy éppen a Szent István házban, ahol megszálltunk.

Nem tudom, játszunk-e még ott, de abban biztos vagyok, hogyha ismét megyünk, a közönség ugyanilyen lelkesedéssel és szeretettel fogad minket, és mi igyekszünk majd egy újabb felejthetetlen előadással megajándékozni őket.

